

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Габрово, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова
Членове: Симона Миланези
Славена Койчева

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Симона Миланези Въззивно гражданско дело № 20214200500380 по описа за 2021 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № 260079 на Севлиевския районен съд, постановено по гр. д. № 27/2019, е изнесен на публична продажба допуснатия до делба, между съсобствениците Г.П. и Р.К. – при квоти по $\frac{1}{2}$ ид. части, $\frac{1}{2}$ недвижим имот намиращ се в гр. С., ул. „Х.К.“ № *с идентификатор ***. Със същото решение е отхвърлено искането на Р.К. за поставяне в неин дял на процесния имот, както и е отхвърлен иска на Р.К. срещу Г.П. за заплащане на сумата от 2 100 лв., представляваща стойността на направени подобрения в процесния делбен имот, като неоснователен. Разноските са разпределени между страните съобразно дяловете им, както и съобразно резултата от уважаване, респ. отхвърляне на облигационния иск.

Срещу така постановеното решение, в частта, в която са отхвърлени исканията по чл. 349, ал. 1 от ГПК и чл. 61 от ЗЗД, е постъпила въззивна жалба от Р.К., чрез адв. Х. М., в която се твърди, че решението е неправилно и необосновано, което е довело до неговата незаконосъобразност. Твърди се, че при постановяването му съдът не е взел предвид направените признания от страните, както и не са обсъдени всички доказателства относно иска по чл. 61 от ЗЗД. Относно частта, в която са присъдени разноските, не ставало ясно, за какво точно се дължат. Моли да са отмени решението.

В срок е постъпил отговор от Г.П., чрез адв. Н., в който се оспорва жалбата, по подробно изложени аргументи и моли същата да се остави без уважение,

като се потвърди решението на първоинстанционния съд. Претендират се разносните за въззивната инстанция.

В съдебно заседание пред въззивния съд жалбоподателката не се явява и не се представлява. Процесуалният представител на ответника по жалбата я оспорва и поддържа представения отговор. Представя списък на разносните.

Жалбата е подаден в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

След влизане в сила на решение № 331 от 19.12.2019 г., постановено по делото, с което се допуска делба на процесния имот, във втората фаза на делбеното производство Р.К. е поискала, с оглед обстоятелство, че след прекратяване на брака между страните, имотът предмет на делбата е бил предоставен на нея, да ѝ се заплатят направените подобрения в същия в размер на 4 200 лв. – подробно описани в молбата. Със същата молба и на осн. чл. 349, ал. 1 от ГПК е поискала имота да се постави в неин дял, тъй като същата няма друго жилище.

Ищецът П., чрез процесуалния си представител адв. Н., е възразил срещу искът за заплащане на извършени подобрения в недвижимия имот, тъй като не е доказано кога същите са извършени. По искането за възлагане на имота на К., е заела становище, че нямат претенции и не претендира имота да бъде възложен на доверителя ѝ, той желае прекратяване на съсобствеността и получаване на съответния дял, като не оспорва, че това е единственото жилище на ответницата.

За да отхвърли претенциите на К. и да изнесе процесния имот на публична продаж, първоинстанционният съд е приел, че имота е неподеляем, като не са налице предпоставките по чл. 349, ал. 1 от ГПК за възлагане на имота на съделителя бивш съпруг, тъй като не са налице кумулативност на предпоставките за уважаване на направеното искане, а именно на бившата съпруга не е предоставено упражняването на родителските права по отношение на дете от брака, което не е навършило пълнолетие, макар останалите две предпоставки да са налице. По отношение на облигационния иск за подобрения в процесния имот, съдът е приел, че не се установява, кога същите са извършени същите, поради което е приел, че искът е недоказан и неоснователен.

Габровският окръжен съд, като прецени доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Няма спор по делото, че страните са бивши съпрузи и имотът, за който е допусната делбата е бил придобит в режим на СИО. Не се спори, че към момента на постановяване на съдебното решение за развод № 50/20.03.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г., упражняването на родителските права върху детето М.Г.К., роден на 01.08.2001 г., са предоставени на майката Р. СТ. КР. и на същата е предоставено ползването на семейното жилище.

От приетата съдебно –техническа експертиза се установява, че процесният имот е неподеляем, като пазарната му стойност е 22 900 лв., а равностойността на квотите, на всеки от съделителите е по 11 40 лв. Вещото лице е приело, че подобрения в имота са направени на стойност от 2 580 лв., но не може да се установи кога същите са извършени и какво е било състоянието на сградата преди тяхното извършване.

Въззивният съд, след съвкупна преценка на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По същество, в обжалваните части, е правилно и законосъобразно, постановено при всестранно и задълбочено обсъждане на доказателствата по делото, като настоящата инстанция споделя мотивите на първоинстанционния съд и по реда на чл. 272 от ГПК препраща към тях. По наведените в жалбата възражения, въззивният съд намира следното:

По искането за възлагане на процесния имот на жалбоподателката, тъй като не притежава друго жилище, неоснователно е направеното възражение в жалбата, че съдът не е взел предвид направеното признание от страните. Възлагането на съсобствен имот по реда на чл. 349, ал. 1 от ГПК е изключение от правилото за прекратяване на съсобствеността по реда на публичната продаж. Действително в първото заседание по делото съделителят П. не се е противопоставил срещу искането на жалбоподателката да ѝ бъде възложен имота и не е оспорил обстоятелството, че не притежава друг имот, но за да бъде уважено това искане следва да са налице кумулативно материално правните предпоставки, уредени в правната норма, една от които е да има ненавършило пълнолетие дете от брака между съделителите, към момента на приключване на устните състезания в първата инстанция, с оглед даденото тълкуване в т. 5 на ТР № 1/19.05.2004 г. на ОСГК на ВКС, приложимо към настоящата редакция на чл. 349, ал. 1 от ГПК. В случая роденото от брака дете на съделителите е навършило пълнолетие, поради което тази материално правна предпоставка не е налице и съдът не е имал основание да уважи възлагателната претенция на Р.К. по чл. 349, ал. 1 от ГПК / в този смисъл решение № 28/13.02.2014 г. по гр. д. № 5515/2013 г. на ВКС, I-во ГО/.

Неоснователно е и наведеното възражение от жалбоподателката за необоснованост на решението по претенцията за подобренията предявена по реда на чл. 61 от ЗЗД, тъй като съдът е обсъдил всички събрани доказателства и правилно е приел, че същата е недоказана, поради неустановяване на момента на тяхното извършване – преди или след прекратяване на брака на съделителите.

Правилно е и решението на съда в частта за разноските, тъй като същият ги е разпределил съобразно правилото на чл. 355 от ГПК, взел е предвид че искането по чл. 61 от ЗЗД е облигационно и за него страна, чието искане е отхвърлено, следва да внесе разноски в полза на съда определени съобразно чл. 78 от ЗЗД след постановяване на решението и правилно е присъдил в полза на К. разноските за експертиза, заплатени от него за сметка на ответната страна.

Предвид гореизложеното решението на РС- Севлиево в обжалваните части следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно, а жалбата да се остави без уважени, като неоснователна и недоказана.

При този изход на делото в полза на въззиваемия К. следва да се присъдят направените разноски за въззивното производство в размер на 600 лв. – заплатен адвокатски хонорар, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Воден от гореизложеното, Габровският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260079 от 01.07.2021 г. постановено по гр. д. № 627/2019 г. от СевлиеВСкия районен съд, като правилно и законосъобразно, в частта, в която се отхвърля искането на Р. СТ. КР. по чл. 349, ал. 1 от ГПК и се отхвърля иска за заплащане на подобрения на осн. чл. 61 от ЗЗД в размер на 2 100 лв.

ОСЪЖДА Р. СТ. КР., с ЕГН *****, гр. С., ул. „Х.К.“ № *ДА ЗАПЛАТИ на Г. П. КР., ЕГН *****, гр. С., ул. „Х.К.“ № *, направените разноси за въззвината инстанция в размер на 600 лв., на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението в частта, в която е потвърдено решението по искането с пр. осн. 349, ал. 1 от ГПК, подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му пред ВКС. В останалата част на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. първо от ГПК решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____